

4 — PAKETIĆ

Ljubopitljivost mi nikad nije bila mana od izraženije karakterne važnosti. Prvi zamotuljak sam primetio, lagano je pocupki-vao kako su ga valjci pod trakom cimali unapred. Ni aljkav nisam, frljnuo sam ga sa linije zajedno sa još dve natrule paprike.

Mali sa onom velikom lopatom je protrčao, sastrugao odbačeno po podu, i nestao.

Linija se zatresla, trznula u mestu, pa krenula unatrag. Šarže su se menjale. Ljuljaška. Željno sam je iščekivao da pripalim cigaretu. Kasnila je čitavih 10 minuta, već sam, kao prepune beške, nogom cupkao.

Dimčići su se ljupko izvijali. Maznuo bih po kojeg i natrag, hladan dim je prava stvar. I jednostavno je, napraviš usta u O, pućneš napolje i taman kad bi da se razmigolje od volje im, tankim srkutajima uneseš pometnju, onda su laka lovina. Nacerio sam se, da su dimovi ljudi, optužili bi me za ljudožderstvo.

Dublje rzanje mašinerije, zgnječio sam cigaretu o đon i spustio pikavac na stazu iza leđa. Mali sa onom velikom lopatom je protrčao, pokušao da sastruže odbačeno po podu, i nestao. Pa se vratio, besan.

„Jedan pikavac, moliću!“ dahtao je.

„Jedan pikavac, izvo’lte“, vratio sam ga na stazu. Sastrugao je lopatom i ofrktao dalje.

Traka se pokrenula, nije da sam joj se obradovao. Ljuštionica je odskoro postala čist fuš. Više ljuske, manje lukac. Prevukao sam sečivo zakrivljenog noža par puta o metalnu konstrukciju trake. Kad dahnem, žica mora ostati suva. I suva jeste.

Lukac se dokotrljavao. I zasmrdelo je, ali odmah.

„Ljigavčeva isporuka.“

„Ljigavčeva, mamicu mu...“, već je brisao nos komšija kolega. Kaže, alergija je. Ja kažem da bi svakom pasovala po jedna „takva“, da kuknjava ne izumre baš skroz.

Paketić sledeći, i paketić potom, ignorisao sam ih. Četvrti sam ipak frljnuo sa linije. Moje malo ljubimče sa onom velikom lopatom je protrčalo, sastrugao odbačeno po podu, i nestao.

Peti, šesti, sedmi i osmi su bili sa prilično svetlećim natpisima „Vidi“, „Šta“, „Ima“, „Unutra“.

Deveti je razgovetno kazao; „Konju!“

Osvrnuo sam se. Ljubitelji luka su pola ždrali, a tek približno polovinu slali dalje linijom. Komšija kolega je šmrtkao i cedio se.

„Neko me opsova!“

„Ma, opsuj i ti njega, vidiš da curim na sve rupe“, useknuo se do politarske linije.

Paketić je cupnuo jednom, kao iznenađeno. Na sledećem valjku se, više nego spremno, šakama dočekao, baš kao da je znao gde traka jače podkvrgava i odbreca. Tu rastura ima, onako. Došuškao je bliže, meni, puštajući da mu traka cica dlanove, be-

keljio mi se. Prevukao sam sečivo metalom, jače. Glavice su poskakivale podno glave mu.

Tresnuo sam sečivom o metal, puklo je nadvoje. Rekoh, ako ga ne uplašim barem će mu rane krvoliptati.

Seo je na obod linije, malo pomerio guzicu unapred, valjda da mu ih ne sastruže traka, pa se zamislio. Kad neko tapka kažiprstom po slepoočnici, ja verujem da se zamislio. Podneo sam krunje sečivo bliže, taman da mu se papirnata glava otkaci kockastih ramena mojom prvom sledećom neurotičnom naplavinom.

„Hmm, hmm, hmm, ona je...“, tupkao je i dalje po slepoočnici, „ona je, ljubomorna!“ zgrabio je lukac sa linije, zažvaćkao ga sa sve ljuskama da mu je prilično i curkalo sa strane. „Ne, ne, ne... ona je ljubomornija! To! Ona je ljubomornija...od, od, od...“, frljnuo je oglockanu glavicu, mali sa onom velikom lopatom je potrčao, sastrugao odbačeno po podu, i nestao, „...od, od, od...“, odigao je desno pa, prateći ga, i levo rame, „...ma“, naradio je facu kao besno kuće, „ko te jebe. Konju!“ Sklupčao se u ćoškasti krug i pustio dalje linijom.

Gadao sam ga nožem. Pogodio sam tačno u kuglager valjka broj 529. Linija je zabrektala, traka se strmoglavila. Sledeća šarža je trebao biti paradajz. Baš sam se rastužio.

Dva šifonjera su me zgrabila, pa i vukla, sve napolje iz hale. Video sam kako se paketići prosipaju krajem otkinute linije. Odveli su me kući i tek tamo jako tukli. Mater im.

Uključila je TV. „Konzervisani bećar paprikaš! Jedini vaš! Ljutko!“ Biće da više ne znam šta je pravo a šta je sad. Mutilo mi se.

„Gasi to sranje!“

„Ajde, miran budi. To je samo reklama“, spustila je tanjir na stočić. Baš smo večerali. Skinula je sa desnog pramena crvenkastu od malopre, uvek je prljavo jela. Mrljala ga je nakratko međ' prstima, porazmislila šta će sa tim nejestivim parčencetom, držala ga na ispruženom kažiprstu kao govance iz nosa, taman da popuni rupu od reklama do serije.

Kad je serija počela, katapultirala je govance palcom negde na tepih. Prijalo bi mi da sam se zakikotao, malog sa onom velikom lopatom ovde nema.

A onaj blentan je tresnuo ovećom igračkom sestru pravo u glavu. Dernjala se kao magarac. On se kezećio. Ubiću ga od batina...čim ustanem.

Gužvao sam papirče po džepu trenerke.

Sutra u 2

Šta radim sutra u 2? Dal' bi išta trebalo da radim sutra u 2?

Bem ti paketić!

Pokušao sam da se okrenem postrance i zadremam. Žigalo je na svakom pregibu.

Blentan je tresnuo punom šakom sestru u glavu, dvaput. Našamarao sam ga da nas je i više nego samo žigalo.

Sad su se oboje dernjali kao magarci.

Ona je samo uvirtala umašćenu perušku pramena. „Konju“, pripalila je cigaretu. I zgnječila posle par dimova. Cvrckala je jezikom izvlačeći nešto ispod zuba, pliće u desnim. Noktom malog prsta je sastrugala iritantno ispod sekutića, ovlaš to pogledala pa obrisala o nogavicu i vratila se seriji.

„Kravo“, promumlaao sam. Bolelo je i kad pomislim da bih se mogao pomeriti. Legao sam postrance. Naslon kreveta je bio bledo riđ, bez šara. Prešao sam rukom preko trimovanog štofa, bezidejno đubre. Poželeo sam dezen, da se razmaštam, da vidim neki lik, da utonem u priču i zaspim.

Ugasila je TV, odvukla decu na spavanje. Nije ugasila svetlo.

Gurn'o sam šake pod glavu i zagledao se u sijalicu. Peklo je, baš duboko.